

Dörrenések a parkban

Szombat hajnal. A lakótelep északi vége dörrenésekre ébredt. Szabálytalan időközönként törtek rá a lehunyt szemű házakra. Az ablakokban, mintha bábok lennének, kócos fejek bukkantak elő, kelletlenül tekintettek jobbra-balra. Nem láttak semmit. A lakótelep tömbjei között sivár volt a hajnal, bármelyik lehetett az utolsó. A dörrenések nem erősödtek. A legjobb, amit tehetnek, hogy tovább alszanak.

A dörrenéseket a városi parkból sodorta erre a szél. Parknak persze ekkoriban már túlzás volt nevezni. Valamikor tó is volt benne, a patakot duzzasztották fel zsilippel, de a medret följebb senki sem tisztította, a víz elapadt. A sétatutakon, melyek kanyarogva behálózták az összességében nem túl nagy területet, összetöredezett az aszfalt, kórók és fűcsomók törtek át rajta. Az aljnövényzet egyre vadabbul nőtte be a gondozatlanul terebélyesedő bokrok alját, itt is, ott is fattyúhajtások sarjadtak, a játszótéren leszakadt a hinta, a szeméttárolók rozsdásan, kifordulva függenek az oszlopon.

Három dörrenés szorosan egymás után, szünet, egy, szünet, kettő, hosszú szünet, megint három. Kiefer felült az ágyban és figyelt. Lövések? Lövések a parkban? Néha előfordult már, hogy bizonyos hangokat lövéseknek hitt, aztán mindig kiderült, hogy nem azok voltak. Néha a gyár területéről is egészen furcsa hangok szóródtak széjjel. De ezek most talán mégis lövések voltak. Kiefer egyáltalán nem tartotta elképzelhetetlennek, hogy valakiből kifogyjon a béketűrés, és lövöldözni kezdjen. Tulajdonképpen várta is már. Valaminek feltétlenül történnie kellett.

Főlpattant az ágyból, és pillanatok alatt felöltözött. Az előző napok kábultsága elillant belőle. A dörrenések mit sem csillapodtak, sőt mintha még közelebből harsantak volna. Az eget idegtépő varjúkárogás töltötte meg. Kiefer néhány perccel később kilépett a házból, és a park felé indult. Körülbelül ötszáz métert kellett megtennie. Bükkök, gyertyánok, gondozatlan cserjék. Alattuk az ösvények, a törött padok. Embert még nem látott. A lövések szinte a füle mellett dördültek. A levegőben rettenetes károgással, vijjogással menekülő madár csapatok. Elkezdődött volna?

Odaért a park szélére. A burjánzó cserjék között hirtelen megpillantott egy alakot. Terepszínű ruha volt rajta, mint a filmekben. Puska is volt nála. Fölemelte, célzott, és fölfelé lőtt. A madarakra. Nem talált. Kiefer mozdulni sem tudott. A fák közül csakhamar három másik fej és három másik puskacső bukkant elő. Újabb lövések. Két varjútetem tompán puffant a földön.

Kiefer tett egy lépést feléjük. Meg akarta nézni, van-e még bennük élet.

Meglátták. Az ágak szétnyíltak.

– Megőrült? Mit keres itt? Tűnés innen!

Kiefer nagyon ostoba képet vághatott. Megrémült.

Az egyik férfi felé fordította a fegyverét.

– Na, mi lesz? Maga is akar?

Kieferből hirtelen valami nyüzgésféle tört elő.

A másik fölfelé lőtt. Kibicsaklott fejfel a földre puffant egy varjú. Formátlan, fekete tollcsomó, alig szivárgott belőle vér.

Kiefert a látvány valamelyest kijózanította. El tudott indulni. De fogalma sem volt, hogyan támolygott haza. Mint aki napszúrást kapott. Émelygett a gyomra. Ágynak esett, és belázasodott. Fáj a feje, mintha jól tarkón vágták volna.

– Gyenge katona vagyok – gondolta, és lehunyta a szemét.

Aludt egyet. Fölötte a plafont egy vékony fénycsík metszette ketté. A fény a behúzott függöny két szárnya között érkezett a szobába, és a szemközi falon elhalványulva csúszott alá. Különben teljesen sötét volt. Kiefer arra ébredt, hogy a fájdalom tarkója felől egészen a szemöldökcsontig előresugárzik, és szinte kettészakítja a fejét. A párnát kőkeménynek érezte. A lázas fájdalom ismeretlen kapukat nyitott ki az idegek között. Mintha csőrök, karmos lábak tépkednék az agyát. Legszívesebben belemarkolt volna az agyába, hogy egyetlen rántással kitépje onnan a fájdalmat.

Jó időnek kellett eltelnie, mire a fájdalom enyhült valamelyest, és a láza is lejjebb ment. Addigra teljesen kimerült. A szeme csak résnyire volt nyitva. Emlékezett rá vagy álmodta, hogy a nővérel játszanak a parkban? Nem itt, nem ebben, hanem a Királyfürdő mellett Budán. Még gyerekek. Tavasz van, már túl a virágzás idején. A töredezett aszfalton akáczsirmok. A templom mögül egyszer csak fülhasogató károgást hallanak. Megkerülik a templom sarkát, és látják, hogy a kavicson egy röpképtelen fiatal varjú teste fekszik. Egy róka ejtette el, és most is ott áll a zsákmány fölött. De hát hogyan került ide róka? Ide a város közepére? Őrizte a fiatal varjút, de nem jutott hozzá, mert a fáról megtermett példányok, egyik a másik után, szüntelenül ostromolták. Hol a fejét, hol a nyakát támadták, élesen belevágták a csőrüket. A róka egy idő után nem bírta tovább, és elkotródott. A fürdő felé vette az irányt. A fiatal varjú teste ott maradt a kavicson. Kiefer és a nővére szedték föl, és a templom végében eltemették.

Azt viszont már itt, B.-ben figyelték meg néhány éve egy márciusi napon, hogy a park egyik fájára egy héjapár telepedett. A varjak, néha három vagy négy, más-kor hat vagy hét is egyszerre, rendszertelen időközönként megtámadták a héjapárt. Először csak a környező fákat szállták meg, és onnan zaklatták őket. Aztán megpróbálták megközelíteni a héjafészket, de nem sikerült, mert a tojó elüldözte őket. Röptében belecsíptek, karmaikkal megtépték. Kiefer és a nővére akkoriban minden nap kiment a parkba. Látták, hogy a héjapár tojásokat rakott, de egyetlen kicsinyüket sem tudták fölnevelni. Nyáron utód nélkül költöztek el, és soha többé nem tértek vissza.

Kiefer újra mélyen aludt. A parkban megint lövéseket hallott. A nővérelvel bokortól bokorig, fától fáig osonva próbáltak kijutni. Rájuk lőttek, ők voltak a célpont. Hogy kik lőttek, azt nem láthatták. Csak a hangjuk érkezett el hozzájuk, folyton más irányból. A park növényzete sokkal sűrűbb volt, mint a valóságban. Behúzza a nővérét egy bokor rejtekébe. Menekülés közben nem nézett rá, csak most. Egészen elfehéredett. Megijedt az arcától. Kijutunk mindjárt, ne félj, akarta mondani neki, de nem volt szája. Abban a pillanatban éles fájdalom hasított a hátába.

Megrándult az ágyban, és fölébredt.